Ч. 36 Второкъ 16 (28) лютого 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованû.

Рекламаціи неопечатанû вôльнû вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

Въ доповненю справозданя зъ засѣданя Палаты пословъ дня 24 с. м. подаемо ще слѣдуюче: Въ дискусіи надъ продовженемъ буджетовои провізоріѣ забравъ голосъ п. Пленеръ, щобы вôдповѣсти п. Ґреґрови, котрого промова мала признаки, давно вже не виданû. П. Ґреґръ выповѣвъ сею промовою борбу противъ цѣлого устрою конституційного державы. Що такû бесѣды въ имени значнои части Чеховъ можна теперь почути въ парляментѣ и що ихъ оплескують декотрû послы, то есть невôдрадна поява, котра свѣдчить, що Австрія цофае ся у своимъ розвою назадъ. Бесѣдникъ заявивъ, що ему зовсѣмъ не розходить ся о ужите супротивъ Чеховъ насильства и примусовыхъ способôвъ, противно вôнъ бажае, щобы справедливымъ и розважнымъ поступованемъ осягнено порозумѣне межи обома народностями въ королествѣ ческôмъ. Теперѣшна конституція есть безъ сумнѣву уступствомъ для становища краѣвъ коронныхъ. Коли бы Соймъ ческій не займавъ ся лише народными и языковыми справами, то мôгъ бы не одно добре дѣло зробити. Нѣмцѣ все мають Австрію на думцѣ и у всѣхъ справахъ публичныхъ розважають перше, чи они выйдуть въ користь Австріи, яко цѣлости. Конституція есть ліберальна и поступова, а що вплывъ парляменту такій незначный, то виннû тому розкладови народнû борбы, котрû дають правительству самоволю. Ґреґръ змагае до сцентралізованои Чехіи, але така Чехія не була бы порукою свободы. Кождый мусить признати, що въ Чехіи справы ити такъ дальше на пôдставѣ самои борбы не можуть. Тû, котрû бы причинили ся до згоды, заслужили бы собѣ на вдяку краю и державы. Бесѣдникъ высказуе надѣю, що розвагою и помѣркованемъ дôйде ся до порозумѣня. (*Живû оплески по лѣвици.*)

Пос. Герольдъ полемізувавъ зъ п. Пленеромъ и зазначивъ, що закидъ, мовъ бы то Чехи по осягненю независимости ческого королества, мали бути также загорѣлыми централістами, есть несправедливый. Нѣмецкôй меншости у Правѣ поводить ся дуже добре. Лѣвиця зве реакційными всѣ народы, котрымъ теперѣшна конституція немила; а сама она реакційна, бо всякій ліберальный розвôй выйшовъ бы въ хосенъ народôвъ славяньскихъ. Однакъ видко вже поступъ у поглядахъ Пленера, коли нарѣкае на борбу обохъ народôвъ. Тû слова повиннû також мати практичнû наслѣдки. П. Герольдъ зазначивъ, що Молодочехи то ученики Нѣмцѣвъ и жадають для свого народу того, чого Нѣмцѣ домагають ся також для себе безъ шкоды Монархіѣ. Признае помѣрковане и бажане згоды въ мовѣ Пленера, але то суть лише слова. Коли бы они стали дѣломъ, то безъ сумнѣву вôдôзвали бы ся голоснымъ гомономъ середъ ческого народу. (*Голоснû оплески на молодоческихъ лавахъ*).

Пос. дръ Русъ замѣтивъ, що бесѣду Герольда мôгъ бы такъ само добре сказати Ріґеръ. Що-до проґрамы правительственнои, то она выкликала невыразнû чувства у лѣвицѣ. Хочь спôльного дѣланя сторонництвъ не було, проґрама остаесь таки проґрамою правительства, котре мае обовязокъ держати ся еѣ. Але мовчане на лавѣ міністеріяльнôй якъ разъ вказуе, що кабінетъ зовсѣмъ не трактувавъ поважно справы проґрамы. Бесѣдникъ полемізуе зъ Ґреґромъ у справѣ дуалізму, яко основнôй формѣ державы. На пытане попередного бесѣдника заявляе дръ Русъ щиро и поважно, що въ повѣтахъ, въ котрыхъ жие також населене ненѣмецке, при урядахъ и судахъ повиненъ бути именованый урядникъ, котрый бы мусѣвъ знати ческій языкъ. Бесѣдникъ дуже вдоволеный зъ заявъ Пленера. Если дръ Герольдъ жадавъ дѣлъ, то треба, абы й ческій нарôдъ бувъ вôдповѣдно настроеный, але тому не поможе безнастанна аґітація. Вôдтакъ завзывае Чехôвъ, щобы дали свою працю въ користь державы по словамъ поета: „Змагай все до цѣлости, а коли самъ не можешь бути цѣлостію, то прилучись до неѣ яко спомагаючій членъ“. (*Голоснû оплескû вôдъ лѣвицѣ*).

Референтъ Щепановскій поручивъ кôлькома словами приняте закона, почôмъ въ другôмъ и третôмъ читаню значною бôльшостію ухвалено продовжене провізоріѣ буджетовои.

Слѣдуюче засѣдане вôдбувало ся въ суботу дня 25 с. м.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 14 лютого вôдбули ся загальнû зборы рускои читальнѣ въ Комарнѣ при бôльшôй участи членôвъ мѣщанъ и интеліґенціѣ якъ зъ Комарна такъ и зъ доокодичныхъ священикôвъ. Зборамъ проводивъ Вп. судья Осипъ Билиньскій а дръ Яклиньскій, бурмістръ, заступавъ правительственного комісаря.

По выслуханю справозданя уступаючого выдѣлу довѣдали ся члены, що розвоеви читальнѣ въ напрямѣ просвѣтнôмъ и товарискôмъ стояло на перешкодѣ те, що не мала вôдповѣдного помѣщеня. Отже выдѣлъ въ роцѣ 1892 докладавъ всякихъ заходôвъ, щобы побудувати власный дôмъ на читальню, що въ бôльшôй части ему й удало ся. Заходами Вп. Михайла Калимона, головы читальнѣ, дôмъ станувъ уже пôдъ дахомъ за 821 зр. 54 кр. Но на побудованье его треба ще бôльше якъ 500 зр., бо выправы, нѣ вôконъ, нѣ пôдмурованя и т. п. не-

8)

ИВАСЬ.

ОПОВѢДАНЕ ЗЪ ЖИТЯ ГАЛИЦКИХЪ СЕЛЯНЪ.

Зъ польского. — Волод. Загурского.

(Конець).

VII.

Та пригода ще дужше ихъ розъединила. Пристрастнои ковальчукôвны не змягчила жертва, яку зробивъ зъ себе молодый ремѣсникъ. Противно, благороднôсть Ивася, здавало ся, подвоила ще еи погорду и завзятôсть. Хто знае, чи не позыскавъ бы бувъ еи серця, колибъ задля неи, якъ олень задля своеи ланѣ, змѣривъ ся зъ Гнатомъ и поконавъ его!

Але такъ не могла поняти того чоловѣка, що терпѣвъ мовчки, що для еи спокою зъ себе робивъ пожертвованя, що власнымъ страданемъ покрывавъ усѣ еѣ псоты. Може бути, що она въ тôй тихôй резигнаціи, котрои не могла поняти еи пристрастна душа, добачувала обиду своеи жѣночои гордости. Може гнѣвало еѣ се, що вôдступивъ еѣ другому безъ борбы, що не пробувавъ пôмститись на тôмъ, що ему еѣ выдеръ.

Ивась зô своеи стороны занадто кроваве зробивъ зъ себе пожертоване, щобъ мôгъ дивити ся спокôйно на ту, що була причиною его муки. Ему здавало ся, що любить еѣ ще бôльшь якъ давнѣйше и въ него кровавило ся серце на саму гадку, що она страчена для него на вѣки.

Тожь и обминали себе навзаемъ, якъ два смертельнû вороги, що приневоленû жити пôдъ одною стрѣхою. Коли Ивась приходивъ на обѣдъ або на вечеру, Софійка втѣкала будьмъ то до якоись господарскои роботы. Коли вертала Софійка, втѣкавъ Ивась до своеи комôрки, запиравъ ся въ нѣй и вôддававъ ся розпуцѣ. Обминали себе такъ зручно въ наслѣдокъ того нѣмого порозумѣня, що Матвѣй и не здогадувавъ ся, що за пропасть ихъ дѣлить.

Такъ минуло чотыри мѣсяцѣ. Було вже по жнивахъ, зближало ся Успеніе. Старый коваль не пригадувавъ дѣтьомъ, що надходить пора слюбу. Може забувъ, не видячи ихъ нѣколи вкупѣ; може ждавъ, поки ему самû пригадають?

Одного дня вертавъ Ивась пôдъ вечеръ зъ Волковатичь, покôнчивши тамъ якусь роботу въ управителя. Рвало его щось домôвь. Не хотѣвъ навѣть затримати ся въ касарни пограничнои сторожѣ, де ему за якусь дрôбну направку обѣцювали добрый заробокъ. Скваино йшовъ греблею до Заболотець, якъ колибъ его що гнало. Молотъ, клѣщѣ и пильники заткнувъ за пазуху, мѣжь фартухъ и сорочку!

По душнôмъ дни вкрыло ся небо густыми хмарами и вчаснѣйше якъ звычайно почало смеркати. По окраинахъ виднокруга мелькали разъ по разъ блыскавки и разъ по разъ озивавъ ся далекій, глухій, мовь пôдземный гукъ. Заносилось очевидно на велику зливу. Ивась ишовъ прискоренымъ крокомъ, щобъ передъ бурею ще дôстатись домôвь.

На пару гôнъ передъ Заболотцями мелькнула передъ нимъ у сумеркахъ жѣноча постать, що зближала ся до него такъ само швидкимъ крокомъ. Пôзнавъ по ходѣ Софійку. Та що могло еѣ провадити въ ту сторону, слабу, въ таку пôзну пору и въ таку непевну погоду? На се пытане не мôгъ Ивась знайти вôдповѣди. Якесь непонятне пôдозрѣне проклюнуло ся въ его головѣ.

— Куды йдешь? — спытавъ остро й заступивъ ѣй дорогу.

— А тобѣ що до того? — вôдповѣла зъ горда.

— То, що тебе не пущу, коли минѣ не скажешь.

Иду до Волковатичь, коли притьмомъ захотѣло ся знати. А теперь вступись, пускай, бо минѣ пильно.

— До Волковатичь? Теперь, пôдъ нôчь, пôдъ бурю? Атжежь ты слаба!... Яке тобѣ въ Волковатичахъ дѣло?

— У мене важне дѣло, пускай!

— Не пущу!... Яке дѣло?...

— А тобѣ що, наймите?... Вступись!... Сказано тобѣ, важне дѣло!... Яке, тобѣ засѣ.

ма, мимо того, що доставу матеріялу самі мѣщане, крôмѣ высокихъ датковъ готôвкою, взяли на себе.

Тутъ выдѣлъ зложивъ публичну подяку Вп. панамъ замѣсцевымъ, котрî датками причинились до здвигненя сего дому, а жертвували Вп. пп.: дръ Иванъ Косъ зъ Инсбрука 10 зр.; о Иванъ Пеленьскій чина Воскресенцѣвъ зъ Адріянополя 5 зр.; о. Михаилъ Калинюкъ парохъ въ Лôвчи 5 зр.; о. Александеръ Струсевичъ 2 зр.; о. деканъ Каламунецкій Илія 1 зр.; дальше мѣсцевî: Впп. пп.: судья Осипъ Билиньскій 10 зр.; кандидатъ нотар. Едмундъ Базилевичъ 4 зр.; нотарь Іосифъ Громницкій 6 зр.; учитель Петро Будзиньскій 10 зр.; Казимиръ Коваржикъ 5 зр.; Иполитъ Вонсовскій 5 зр.; и оо. Симеонъ Борисъ 1 зр.; Вас. Метикъ 1 зр.: Антоній Бачиньскій 2 зр.; Іоанъ Криницкій 1 зр. Подяка и свѣмъ мѣщанамъ, котрî въ найбôльшôй мѣрѣ готôвкою и роботою причинились до будовы дому на читальню.

Колижь еще богато бракує до цѣлковитого покôнченя дому, то выдѣлъ читальнѣ звертає ся до всѣхъ Вп. Комарнянцѣвъ, котрî въ свѣтѣ занимають видні становиска, зъ умильною просьбою, щобы зволили й они причинити ся жертвами до сего для насъ дуже хосенного дѣла. — *Дмитро Вôльховый.*

Переглядъ полíтичный.

Бесѣды послôвъ Пленера и Герольда въ Палатѣ послôвъ, звернули на себе загальну увагу, а хочь ще о ческо-нѣмецкôй згодѣ не може бути й бесѣды, то все таки уважають згаданî бесѣды за доказъ, що въ ческо-нѣмецкихъ вôдносинахъ лагодить ся поволи якась змѣна. Характеристичне єсть такожь, що органъ ческихъ реалістôвъ Čas ставъ теперь доказувати, що Россія не єсть така, щобы симпатія для неѣ могла бути одною зъ точокъ ческои проґрамы. Нѣякій Чехъ не повиненъ бы гнути ся передъ самодержавіємъ и православіємъ Россіѣ, бо навѣть найлѣпшій Россіяне не зробили бы того.

Зъ Петербурга доносять, що приѣздъ ґен.-ґубернатора Гурка стоить въ звязи зъ будовою крѣпостей въ Царствѣ польскôмъ и розмѣщенємъ войска пôдчасъ царскихъ маневрôвъ. — На Подолю россійскôмъ выступає холера зъ великою силою.

Въ Бруксели выкрыто у войску тайный заговôръ соціялістичный, до котрого належало 47 воякôвъ. Всѣ они заявили, що колибъ прийшло до революціѣ, то они вôдмовили бы послуху своимъ начальникамъ.

Новинки.

Львôвъ дня 27 лютого.

— **Погорѣльцямъ громады Вербиця**, въ повѣтѣ равскôмъ, давъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги.

— **Конкурсы.** Жовковска окружна рада шкôльна розписує конкурсъ на посады учительскі: въ Артасовѣ, Блищиводахъ, Боянци, Боровôмъ, Честини, Двôрцяхъ, Кошелевѣ, Кулявѣ, Купичволѣ, Любелли, Мокротинѣ селѣ и кольоніи, Нагôрцяхъ, Передримѣхахъ, Перемивôлкахъ, Пристани, Реклинци, Скварявѣ старôй, Сулимовѣ, Удновѣ, Вязовѣ, Воли жовтанецкôй и Жовтанцяхъ, дальше на посады молодшихъ учителѣвъ въ: Мостахъ великихъ, Колоднѣ и Жовтанцяхъ. Подання треба вносити до 31 марта. — Окружна рада шкôльна въ Снятинѣ розписує конкурсъ на посады учителѣвъ: въ Снятинѣ, Белелуи, Тростянци, Любкôвцяхъ, Олешковѣ, Орелци, Потôчку, Тулавѣ, Устю надъ Прутомъ и Видиновѣ, та на посады молодшихъ учителѣвъ: въ Карловѣ, Рожневѣ, Зявалю, Илинцяхъ, Вовчкôвцяхъ, Пôдвысокôй, Стецевôй, Джуновѣ и Снятинѣ. Подавати ся треба до кôнця марта. — Окружна рада шкôльна въ Чесановѣ розписує конкурсъ зъ речинцемъ до 31 марта на посады учительскі: въ Чесановѣ, Любачевѣ, Бруснѣ старôмъ, Хотилюби, Фрайфельдѣ, Футорахъ, Горайци, Кобильници волоскôй, Коровици лѣсовôй, Люблинци старôмъ, Милковѣ, Мощаници, Невустовѣ, Опацѣ, Подемщинѣ, Рудѣ рожанецкôй, Сухôй воли и Залужи.

— **Дароване кары.** Найясн. Монарха помилувавъ 81 вязнѣвъ и даруваѣ имъ ту кару, що ще мали вôдбути. Зъ именованыхъ вязнѣвъ припадає на львôвске карне заведенє 8, на станіславôвске 6, у Висничи 3, а на женьске карне заведенє у Львовѣ 6.

— **Въ честь 50-лѣтного ювилею** Папы Льва вôдбувъ ся въ Шманькôвцяхъ коло Чорткова въ недѣлю дня 19 лютого заходами Выдѣлу читальнѣ вечерокъ вокально декляматорскій, на котрôмъ явила ся численно интеліґенція мѣсцева и зъ окрестности, а решту мѣсця просторои салѣ „Читальнѣ“ биткомъ заповнили селяне мѣсцевî и зъ селъ сусѣднихъ.

— **Товариство асекураційне „Днѣстеръ“** забезпечило доси 3000 господарствъ. Справедливо пôдносять заслугу товариства въ тôмъ, що оно выратувало тôлько людей вôдъ огню, бо всѣ они не були доси убезпеченî въ нѣякôмъ товариствѣ.

— **Дръ Григорій Величко** професоръ исторіѣ и ґеоґрафіѣ въ львôвскôй семинаріи учительскôй, давъ уже товариству „Просвѣта“ готову етноґрафічну мапу цѣлои Украины-Русы. Розмѣръ карты 1 : 1,680.000. Карта метръ и 20 цтм. довга а 80 цтм. высока. Племя украиньско-руске якъ и всѣ иншî племена вôдзначеві красками, взглядно красками и шрафами. Всѣхъ зазначеныхъ племенъ єсть около 20. П. Гр. Величко потрудивъ ся довшій часъ надъ выготовленємъ сеи карты и она має бути дуже докладна и точна а при тôмъ легко розглядна.

— **Мѣскі податки у Львовѣ.** Щобы покрыти недобôръ въ доходахъ мѣста Львова, рѣшила рада мѣска наложити и побирати въ окрузѣ мѣста Львова въ 1893 роцѣ такі додатки до безпосередныхъ державныхъ податкôвъ: 1) 3 прц. додатку до податку ґрунтового; 2) 3 прц. додатку до податку домово чиншового вôдъ реальностей або будынкôвъ, зъ выимкою тыхъ, котрî въ цѣлости або въ части увôльненî часово вôдъ згаданого податку; 3) 3 прц. додатку до заробкового податку; 4) 20 прц. додатку до податку доходового взагалѣ, якъ такожь до податку доходового вôдъ будынкôвъ, увôльненыхъ на часъ въ цѣлости або въ части зъ причины новои будовы вôдъ домово-чиншового податку, єсли вымѣръ рôчнои належитости въ державнôмъ податку разомъ зъ надзвычайнымъ додаткомъ переходить суму 500 зр. або 5) 30 прц. додатку доходового, єсли вымѣръ рôчнои належитости въ державнôмъ податку зъ надзвычайнымъ додаткомъ не перевысшає 500 зр. До побору наведеныхъ громадскихъ додаткôвъ треба призволеня выдѣлу краєвого.

— **Новый будынокъ** дирекціѣ зелѣзниць державныхъ має небавомъ станути у Львовѣ, а єго будова розпôчне ся вже на весну. Справа выбору мѣсця пôдъ сей будынокъ ще не порѣшена, хочь внесено зъ многихъ сторôнъ оферты. Дирекція руху єсть за площею галицкою, де теперь сидять бойки. Се найгарнѣйше мѣсце пôдъ таку будову у Львовѣ, але оно призначене пôдъ будынокъ товариства штукъ красныхъ и товариства музичного. Такожь взято пôдъ розвагу ще два иншî мѣсця, а то рôгъ улиць Зиґмунтовскои и Мицкевича та мѣсце, де теперь стоить готель Куна и Келлєра при улици Кароля Людвика.

— **Холєра.** На засѣданю товариства лѣкарѣвъ у Вѣдни дня 24 лютого здавъ дръ Гастерлікъ справу зъ пробъ, які робивъ зъ бацилями холєры въ амбуляторіи професора Штрікерера. Дръ Гастерлікъ и чотири иншî особы, межи ними одна зъ попсованымъ жолудкомъ, наѣли ся бакцилѣвъ холєричныхъ и то имъ вовсѣмъ не пошкодило. Щобы зневтралізувати дѣланє жолудкового квасу, о котрôмъ дръ Кохъ говорить, що робить бацилѣ нешкôдными, заживъ дръ Гастерлікъ передъ лкненємъ бацилѣвъ 4 процентовый розчинъ соды безъ нѣякои шкоды для здоровля. Досвѣды тî вôдбували ся ще въ груднн, а всѣ до нинѣ здоровî.

— **Ювилей 40-лѣтнои службы учительскои** обходивъ въ Коломыи дня 11 с. м. п. Тома Пельвецкій, сталый учитель 6-клясовои школы въ Снятинѣ, бувшій инспекторъ окружный въ Надвôрнôй а вôдъ семи лѣтъ учитель въ Коломыи. По богослуженю въ церквѣ, въ

— Не скажешь?

— Не скажу.

— То вертай домôвь!

— Не хоче ся минѣ. Пускай!... Не пôду.

— То я тебе занесу!

— Слухай! Хочешь знати, то я тобѣ скажу.... Мушу бути передъ пôвнôчю въ Волковатичахъ.... А теперь пускай!

— Чогожь тобѣ тамъ треба о пôвночи?... Га? Не вôдповѣшь, боишь ся сказати?... То певно якесь Гнатове злодѣйство.

— Щобъ знавъ, що Гнатова справа, а тобѣ до того засѣ!... Теперь вступай ся!... Памятай, коли не пустишь, то Гнатъ тебе забє!

— Отжежь пôдешь заразъ домôвь! — гукнувъ коваль, схопивши єѣ мôцю за руку.— Досыть менѣ тои ганьбы, шалености тои!... Не дамъ, щобъ ты здоровля для злодюги збавлялась!

И стали борыкатись, бо Софійка ставила єму завзятый опôръ, а вôнъ не хотѣвъ надъуживати своєѣ силы зъ обавы, щобъ єй чого не зробити. Ажь тутъ мовь громомъ раженый, Ивась поваливъ ся на землю. Шалена дѣвчина вырвала єму изъ-за пазухи молотокъ и зъ цѣлои силы ударила єго нимъ по головѣ. Освободившись тымъ способомъ вôдъ напасти, вôддалила ся скорою ходою и щезла въ темрявѣ ночи.

Якъ разъ тои самои ночи задумавъ Гнатъ выправити зъ Бродôвъ на два шляхи двѣ шайки зъ товарами. Одна менче важна мала служити выключно до того, щобъ вôдвернути вôдъ головнои увагу пограничнои сторожѣ. На тôй другôй, бôльшôй, зъ цѣннѣйшимъ товаромъ залежало головно пачкарямъ. Щасливымъ перепачкованємъ тыхъ товарôвъ, Гнатъ и єго спôльники мали собѣ вôдбити всѣ дотеперѣшнî страты.

Тымчасомъ Заболотецкій арендарь довѣдавъ ся вôдъ довѣрочного и певного шпеґуна, що плянъ цѣлои выправы зраджено пограничнôй сторожи. На бôчнôй дорôжцѣ, на лѣво вôдъ Волковатичь, саме въ тôмъ мѣсци, куды була дорога пачкарямъ, стояла засѣдка, на котру выбрала ся цѣла залога Волковатицкои касарнѣ.

Положенє було безвыхôдне, пораженє певне. Хиба бы якій надзвычайный припадокъ звернувъ сторожу въ другу сторону, — хиба бы якє чудо спонукало зôйти зъ свого мѣсця. А повѣдомити Гната о небезпечности, анѣ суди Боже!

Проворный Абрамко знавъ, правда, ще спосôбъ, якъ дало бы ся выратувати пачкарѣвъ. Але выповненє того, що було потрѣбне, вымагало великои вôдваги и не спосôбъ було звѣрювати ся зъ тымъ першому-лѣпшому. Зайшовъ отже до Софійки и представивъ єй грôзный станъ рѣчей. Она одна могла спасти коханця. Але выпадало забрати ся до дѣла заразъ, не надумуючись богато. До пôвночи мусѣла бути въ Волковатичахъ конечно. Въ саму пôвнôчь мали пачкарѣ переходити по при мѣсце засѣдки. Навѣжена дѣвчина приймила ся небезпечнои задачѣ. Злочинъ, якого мала допустититись, не зражавъ єѣ анѣ капки.

Нôчь була темна. Вôдъ часу до часу прояснювали єѣ блыскавки, але дощь, на котрый збирало ся, не падавъ. Може бути, що злива перейшла бокомъ, бо холоднымъ вѣтромъ потягало зъ тои стороны, де палило ся небо; надъ Волковатичами шалѣла тôльки суховѣя.

Въ Волковатичахъ подала ся Софійка до касарнѣ пограничнои сторожѣ. Въ пошитôмъ соломою будынку панувала тишина. Не було й сумнѣву, що вся залога выбралась була на засѣдку. Хилцемъ, тихцемъ, осторожно обôйшла Софійка цѣлый дôмъ навкруги. Всюды було темно, лишь зъ одного вôкна добувавъ ся слабый блыскъ крôзь щѣлины на пôвъвôдчиненои вôконницѣ. Софійка зирнула до середины хаты, освѣченои блѣдымъ свѣтломъ свѣчки, що догаряла въ свѣчнику. На постели лежала жѣнка и спала твердымъ спомъ, якъ се можь було пôзнати по рôвномѣрнôмъ вôддыху єѣ грудей. При постели стояла колыска. Софійка догадувала ся, що тутъ живе начальникъ постерунку, респіцієнтъ.

Переконавшись, що єи замѣрамъ нѣщо такъ легко не стане на завадѣ, добула молода ковальчукôвна изъ запазухи невеличку склянчину нафты и спору жменю прядива, полила єго нею и встромила у стрѣху, вылѣзши туды по драбинѣ. Вôдтакъ запалила сѣрникъ и приложила єго до политого нафтою прядива.

Хвилю ще придивлювалась проступниця свому дѣлу, задоволена. Далѣ коли, побачила, що поломѣнь вже бухає и що разъ дужше огортає стрѣху, скочила зъ драбины, перелѣзла черезъ плôтъ и полемъ, навпростець поспѣ-

котрôмъ брала участь вся молодѣжь шкôльна обохъ шкôлъ мужескихъ, ввели ювілята до одной изъ саль шкôльныхъ святочно украшеной, а ц. к. староста п. Бальковскій вôдчитавъ декретъ краєвои Рады шкôльной, высказуючій п. Пельвецкому признанє за єго довголѣтну дѣяльнôсть учительску. Именемъ учительства пращали ювилята управитель школы и. Кульчицкій, проф. Кавалець и инспекторъ Говорка а оденъ ученикъ вручивъ ювилятови именемъ молодежи ґратуляцію на письмѣ. По сѣмъ торжествѣ вôдбувъ ся ще пиръ, на котрымъ попри тоасты, вôдспѣвано ще кôлька гарныхъ пѣсень.

— **Дирекція выставы краєвои въ р. 1894** просить всѣхъ людей и институцій, що на фондъ основный выставы субскрибовали, щобы субскрибовану суму зволили прислати на руки Дирекціѣ (Львôвъ, улиця Ягайлоньска ч. 15) найпôзнѣйше до кôнця сего мѣсяця. Просить ся також всѣхъ, котрѣ мають замѣръ урядити власнѣ павільоны приватнѣ на выставѣ, абы зô своими намѣрами зволили якъ найскорше зголосити си до Дирекціѣ выставы, бо якъ найлѣпше розставленє павільонôвъ стоить у звязи зъ загальнымъ пляномъ ситуаційнымъ, котрый небавомъ мусить бути остаточно потвердженымъ. Дирекція выставы задумує також урядити вôддѣлъ вынаходôвъ польскихъ зъ области техніки и збирає патенты вôдъ Полякôвъ-вынаходцѣвъ та вынаходы ихъ, на котрѣ одержали патенты.

— **Тринацятьлѣтный фальшôвникъ банкнотôвъ.** Сими днями появили ся були у Вѣдни фальшивѣ банкноты по 1 зр. и по 5 зр. Поліція выслѣдила, що ихъ пôдрабляв 13-лѣтный хлопець, найлѣпшій ученикъ третои клясы шкôлъ народныхъ, Иванъ Кернъ, котрого родичѣ жили въ дуже великôй нуждѣ. Коли не стало снѣгу въ мѣстѣ, то й не було зарôбку а цѣла родина складаюча ся зъ семеро душъ гинула зъ голоду. Бѣдный хлопчина ставъ тогды пôдробляти грошѣ и пускавъ ихъ досвѣта або вечеромъ за правдивѣ. Батька, матѣрь и хлопця арештовано теперь а другѣ дѣти забравъ маґістратъ въ свою опѣку.

— **Зъ салѣ судовои.** Передъ трибуналомъ касаційнымъ у Вѣдни вôдбула ся дня 25 с. м. розправа касаційна звѣстного шпѣгуна и денуніянта Гендіґера. Вôдчитано результаты, до якихъ дойшовъ краковскій судъ, а вôдтакъ рекурсъ Гендіґера и єго матери Павлины Гендіґеръ, а також вôдкликъ вôдъ кары, внесеный лише матерію. Въ рекурсѣ наводить Гендіґеръ такѣ причины: „Не покликано на свѣдкôвъ до головнои розправы полковника Секериньского зъ Петербурга, Маркґрафского зъ Варшавы и Поплавского. Вôдчитано зôзнаня Секериньского, хочъ оборонець тому протививъ ся. Нема нѣякои конкуренціѣ злочину обманьства и клеветы, бо клевета була способомъ до обманьства. Злочинъ заподѣяно за границею и тому треба єго карати пôсля закона заграничного". Оборонець Микоцкій пôдперъ се зажаленє неважности. — Ґенеральный прокураторъ радникъ Двора Ціґлеръ заявивъ ся за вôдкиненемъ зажаленя неважности въ тыхъ причинъ: Свѣдкôвъ заграничныхъ не можна приневолювати ставити ся передъ австрійскѣ суды Вôдроченє розправы не було бы довело до цѣли. Що до конкуренціѣ злочину, то тутъ дѣйстно суть два злочины, бо обманьство було вымѣрене противъ людей. Що до некомпетенціѣ суду, то Россія зрекла ся жаданя, щобы ѣй Гендіґера выдати. Не можна також говорити того, що въ Россіи лекше укарали бы єго, нѣжь въ Австріи, бо пôсля закона россійского за такій злочинъ карають утратою всѣхъ правъ, досмертною засылкою на Сибѣръ, сотнею рôзокъ и пятнованємъ. Отже кара въ Австріи лагôднѣйша. — По короткôй нарадѣ вôдкинувъ трибуналъ касаційный зажаленє неважности у всѣхъ точкахъ. Матѣрь Гендіґера, котра має у Варшавѣ склепикъ, засуджено на заплату всѣхъ коштôвъ процесу.

† Посмертнѣ вѣсти.

— Въ Тодорôвцяхъ на Буковинѣ померъ бар' Николай Капрі, въ 82-ôмъ роцѣ житя; — въ Чернôвцяхъ, о. Кароль Тобіяшекъ, латиньскій парохъ и бувшій катихитъ ґимназіяльный въ Станіславовѣ а вôдтакъ въ Чернôвцяхъ. Покôйный бувъ родомъ зъ Постолôвки.

Всячина.

— **Рѣдка операція.** На клініку до професора Більрота у Вѣдни, принесено трилѣтного хлопця, Августа Дрекслера, котрый може рôкъ тому назадъ, напивъ ся дома у своихъ родичѣвъ въ Оппавѣ, на Шлеску, луговои есенціѣ и такъ попаривъ собѣ нею глотку (провôдъ проликовый), що той въ наслѣдокъ того зовсѣмъ зрôсъ ся, а оппавскій лѣкарь, дръ Ціпсмайстеръ, не видѣвъ вже иншого способу, якъ хиба ще прорѣзати дитинѣ жолудокъ, вложити до него рурочку и черезъ ню годувати дитину. Тымъ способомъ уратовано дитину вôдъ смерти; она жила, але нидѣла зъ кождымъ днемъ чимъ разъ бôльше. Чотыри мѣсяцѣ тому назадъ, принесено дитину на клініку професора Більрота, а сей славный операторъ придумавъ иншій спосôбъ ратованя дитины вôдъ смерти. Вôнъ розтявъ дитинѣ зрослый провôдъ пролыковый и вкладавъ въ него чимъ разъ грубшѣ кôлочки, котрѣ розпирали глотку и она розросла ся знову на стôлько, що вже можна було провести крôзь ню рурочку и тою рурочкою вôдживляти дитину. Тѣ кôлочки будуть дитинѣ все ще закладати ся доти, доки глотка такъ не розросте ся, якъ бы повинна бути широка. Тогды загоять дитинѣ прорѣзану дѣрочку въ жолудку и она буде вже могла живити ся зовсѣмъ правильно, якъ кождый здоровый чоловѣкъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Стаціѣ Фолькс́ґартенъ и Сихôвъ,** положенѣ при шляху Львôвъ-Сучава, а урядженѣ дотеперь тôлько для руху особового, пакункового и товарового будуть отворенѣ зъ днемъ 1 марта 1893 також для руху посылокъ поспѣшныхъ, отже для загального руху. Перевозове обчислює ся на основѣ мѣсцевои тарифы товаровои части другои, знижка 2, уступу А (нове выданє зъ дня 15 сѣчня 1893) и помѣщеной въ нѣй табелѣ для обчисленя належитостей вразъ зъ начеркомъ вôддаленъ кільометричныхъ.

— **Станъ воздуха** за минувшѣ добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 25 до 12 год. въ полудне дня 27 с. м.: середна теплота була + 1·5° Ц., найвысша + 3·8° Ц. (вчера по полудни), найнизша — 1·4° Ц. нинѣ въ ночи. Барометръ иде въ гору (761). Вѣтеръ буде заходный, слабый, теплота обнизить ся до — 3° Ц., небо буде легко захмарене; опаду не буде, погода.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 25 с. м.; пшениця 7·75 до 8.—; жито 6·— до 6·25, ячмѣнь 5·— до 6·—; овесъ 5·50 до 5·75, рѣпакъ 11·— до 11·50; горохъ 6·75 до 9·50; вика 5·— до 5·25; насѣнє льняне 10·75 до 11·25; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 4·50 до 5·50; гречка 6.80 до 7·50; конюшина червона 68·— до 73·—; бѣла 60·— до 80·—; шведска 65·— до 78·—; кминокъ 18·— до 20·—; анижъ 37·— до 38·—; кукурудза стара 5·— до 5·60; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·25 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 27 лютого. Є. Вел. Цѣсарь выѣхавъ до Вельсъ и зъ вôдси поѣде до Терріте въ Швайцаріи вôдвѣдати Єѣ Вел. нашу Цѣсареву.

Бѣлградъ 27 лютого. Кор. Миланъ и королева Наталія повѣдомили синодъ о своѣмъ помиреню.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	–
„ Пôдволочискъ зъ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	–
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор.)	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·09	—	7·56	1·42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ, львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстѣ и пôдчеркненѣ мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

шила до шляху, по котрôмъ мавъ надойти Гнатъ зъ своимъ транспортомъ.

Въ половинѣ дороги почула тупôтъ швидкихъ крокôвъ и богато мужескихъ голосôвъ, що зъ собою розмавляли. Була то сторожа, що спостерегла луну и огонь на своѣй касарни та поспѣшила на ратунокъ. Софійка присѣла на земли за корчемъ лѣщины, щобъ єѣ не замѣтили.

— Бѣжѣть, бѣжѣть — шепнула за ними, коли минули єѣ сховокъ. — Бѣжѣть — ще разъ повторила крôзь зубы, злобно осмѣхаючись. — Хто знає, чи не за пôзно прийдете.

По тыхъ словахъ пôдняла ся и шпаркимъ крокомъ пôшла въ ту сторону, зъ вôдки мавъ появитись Гнатôвъ вôддѣлъ, урадована думкою, що вôдвернула вôдъ милого близьке небезпеченьство. Ишла легко, втомы не чула, хочь декуды и грузла на свѣжôй оранинѣ. Вôдъ часу до часу задержувалась, повертаючи очи на пожаръ касарнѣ. Небо палало ясною луною. Отъ що зробила; може похвалили ся тымъ передъ Гнатомъ. Ажь теперь вôнъ єѣ похвалить, ажь теперь вôнъ єѣ полюбить — лицарку!

А отъ и туркôтъ чути — возы Гнатовѣ ѣдуть. Ѣде соколикъ, ѣде веселый и не снить ся єму навѣть, яке ждало єго лихо. Ще бôльше приспѣшила кроку, перескочила рôвъ и стала на шляху — тутки буде єго ждати.

Наразъ, щожь се такого? Заколотъ, крикъ, брязкъ и метушня, мовь на войнѣ. Блысло пару разôвъ у темрявѣ и навкруги роздавъ ся гукъ выстрѣлôвъ. Чижь малабъ зайти Гнатови дорогу сторожа зъ Поникивы? Охъ лишенько, лишенько! Абрамко и не згадавъ того!

Зъ розпуки побѣгла на мѣсце борбы. Та ледви войшла пару крокôвъ, упала трупомъ пострѣлена на смерть. Хто знає? Може бути, що та блудна куля, що прошила ѣй серце, выйшла зъ Гнатовои цѣвки. Чудно складає ся часомъ на тôмъ Божôмъ свѣтѣ!

Важко západ — Важко занедужавъ Ивась, приголомшеный ударомъ, якій завдала єму навѣжена дѣвчина. Певно и трупомъ полягъ бы на мѣсци, колибъ не груба баранкова шапка, що той сильный ударъ ослабила. Щастємъ єго можь бы назвати се, що Заболотецкій священикъ затримавъ ся довше у Волковатицкого управителя и вертавъ тою самою дорогою. Якъ бувъ безъ памяти, такъ и завезли єго до хаты панъ-отця. Тамъ завдяки вмѣлôй и запопадливôй опѣцѣ уратовали єму жите и привернули въ пару недѣль здоровле.

Впрочôмъ, хто знає, чи вôнъ мôгъ назвати се щастємъ та чи не лѣпше булобъ для него, колибъ загинувъ бувъ непритомный, безпомôчный на вôдлюднôй греблі? Що єму по житю теперь безъ Софійки та безъ Матвѣя, — бо треба вамъ знати, що старый коваль померъ пôдчасъ Ивасевои недуги, скоро лишь довѣдавъ ся про смерть своєѣ дочки. Та щожь, нема щастя, нема й долѣ! Такъ єму вже й животѣти теперь у розпуцѣ, — такъ выглядати теперь вôдъ смерти лѣкарства на свою тугу!

ИНСЕРАТЫ.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.